

Sygn. akt I C 1342/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2019r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Włodarek

Protokolant: sekr. sąd. Sylwia Marek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 lutego 2019r. w K.

sprawy z powództwa **Miejski Zakład (...) S.A. z/s w O. W.. (KRS (...))**

przeciwko pozwanej **M. U. (PESEL (...))**

o zapłatę

oddala powództwo w całości.

Sygn. akt I C 1342/18

UZASADNIENIE

W dniu 15 stycznia 2018r. powód Miejski Zakład (...) S.A. z/s w O. W.. skierował do elektronicznego postępowania upominawczego żądanie zasądzenia od pozwanego M. U. kwoty 140,00zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 4 września 2016r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż pozwany korzystał z usług przewozowych świadczonych przez powoda i nie posiadał biletu uprawniającego do przejazdu środkiem komunikacji, co spowodowało naliczenie opłaty dodatkowej w wysokości 140,00zł.

W postępowaniu tym w sprawie o sygn. akt Nc – e (...) stwierdzono brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 27 sierpnia 2016r. pozwany M. U. korzystał z usług przewozowych świadczonych przez powoda Miejski Zakład (...) S.A. z/s w O. W..

Pozwany w czasie kontroli nie posiadał ważnego biletu na przejazd.

W tej samej dacie powód wezwał pozwanego do zapłaty należności za przewóz w wysokości 2,80zł i opłaty dodatkowej w wysokości 140,00zł, tj. łącznie o kwotę 142,80zł.

Termin płatności należności powód oznaczył na 7 dni od daty wystawienia wezwania, tj. do dnia 3 września 2016r.

(kopia KRS k. 14-15, kopia uchwały Rady Miejskiej O. W.. k. 16-17, 18-20, 21-23, ostateczne wezwanie do zapłaty k. 23, wezwanie k. 24)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo podlega oddaleniu w całości z uwagi na przedawnienia.

Przepisy o przedawnieniu mają charakter stabilizujący stosunki prawne i gwarantują ich pewność, dopuszczenie bowiem możliwości realizowania roszczeń bez jakiegokolwiek ograniczenia w czasie prowadziłoby do sytuacji, w której strony pozostawałyby przez dziesiątki lat w niepewności co do swej sytuacji prawnej (por. wyrok s. apel. w Katowicach z dnia 14 lutego 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1007/12, opubl. LEX nr 1289406).

Terminem przedawnienia jest to taki termin, który ogranicza pod względem czasowym dochodzenie roszczenia majątkowego, a skutkiem jego bezskutecznego upływu nie jest wygaśnięcie roszczenia, lecz niemożność jego dochodzenia (por. wyrok s. apel. w Warszawie z dnia 13 września 2012r. w sprawie o sygn. akt I ACa 120/12, opubl. LEX nr 1281086).

Na podstawie art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

Stosownie do treści art. 117 § 2¹ kc po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

Stosownie do treści art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984r. prawo przewozowe (Dz. U. 2017.1983 – j.t. ze zm.) z zastrzeżeniem ust. 2 oraz art. 78 roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku (por. też art. 778).

Przepis art. 778 kc ustanawia roczny termin przedawnienia roszczeń wynikających z umowy przewozu osób. Co do zasady, termin ten jest liczony od dnia wykonania przewozu. Dniem wykonania przewozu jest dzień, w którym zgodnie z umową podróżny został przewieziony do miejsca przeznaczenia. Jeżeli natomiast umowa przewozu nie została wykonana, termin roczny biegnie od dnia, w którym przewóz miał zostać wykonany – por. Kodeks Cywilny. Komentarz. red. dr hab. K. O.. Legalis 2019.

W związku z powyższym, mając na względzie termin wymagalności roszczenia, tj. dzień 3 września 2016r., należy jednoznacznie stwierdzić, iż roszczenie pieniężne wynikające z tytułu opłaty przewozowej i opłaty dodatkowej za przewóz uległo przedawnieniu w dniu 3 września 2017r., tj. przed datą skierowania przez powoda sprawy na drogę postępowania sądowego, co nastąpiło w dniu 15 stycznia 2018r., przy czym powód nie wykazał, że doszło do przerwania biegu przedawnienia.

Przerwanie biegu terminu przedawnienia może wynikać z zachowania wierzyciela lub dłużnika. Przyczynami przerwania biegu terminu przedawnienia mogą być zarówno zdarzenia (czynności) w znaczeniu materialnoprawnym, jak i o charakterze procesowym.

Przedawnieniu uległy również należności uboczne.

Sąd rozpoznający przedmiotową sprawę w pełni podziela stanowisko wyrażone w treści uchwały Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 26 stycznia 2005r. w sprawie o sygn. akt III CZP 42/04, opubl. OSNC 2005/9/149.

Roszczenie o odsetki za opóźnienie jest roszczeniem akcesoryjnym w stosunku do roszczenia głównego, gdyż akcesoryjność ta wyraża się uzależnieniem ich powstania od istnienia niespełnionego w terminie roszczenia o świadczenie pieniężne (roszczenia głównego). Roszczenie o odsetki za opóźnienie, po jego powstaniu, uzyskuje samodzielny byt niezależny od długu głównego i ulega przedawnieniu odrębnie od niego, osobno za każdy dzień, w ustanowionym w art. 118 kc trzyletnim terminie dla roszczeń okresowych, jednak najpóźniej w chwili przedawnienia się roszczenia głównego (por. wyrok SN z dnia 17 lutego 2005r. w sprawie o sygn. akt IV CK 579/04, opubl. LEX nr 176005, wyrok SN z dnia 29 kwietnia 2005r. w sprawie o sygn. akt V CK 50/05, opubl. LEX nr 511028).

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.